

M.22.04-261

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 026306 25 U
Tuzla, 21.04.2026. godine

Kantonalni sud u Tuzli, sudija Mihaela Jovanović, uz sudjelovanje zapisničara Mirjane Kanjić, u upravnom sporu pokrenutom po tužbi tužitelja Udruženje građana „Ne diskriminacija, ne mobing“, ulica Maršala Tita do broja 34, Lamela A, Tuzla, kojeg zastupa punomoćnik Emir Mujezinović, advokat iz Tuzle, protiv rješenja JKP „Saobraćaj i komunikacije-Tuzla“ d.o.o. Tuzla, ulica Krajiške brigade bb-Kojšino, grad Tuzla, broj: 04-133-5/25 od 13.10.20265. godine, kojeg zastupa punomoćnik dr.sc. Mirnes Ajanović, advokat iz Tuzle, u nejavnom rješavanju, dana 21.04.2026. godine, donio je sljedeću:

PRESUDU

Tužba se uvažava, pa se osporeno rješenje, bliže navedeno u uvodu presude, poništava i predmet vraća tuženom organu na ponovno odlučivanje.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv osporenog akta bliže opisanog u uvodu presude, kao konačnog u upravnom postupku, tužitelj je dana 06.11.2025. godine, podnio dozvoljenu i blagovremenu tužbu za pokretanje upravnog spora.

Iz navoda tužbe slijedi da se osporeni akt pobija zbog nepotpuno i nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede pravila postupka te pogrešne primjene materijalnog prava.

Činjeničnim supstratom tužbe, u relevantnom, predočilo se: da je tužilac zahtjevom od 03.03.2025.godine tražio od tuženog da mu se dostave podaci u vezi sa objavljenim javnim pozivima za popunu upražnjenih radnih mjesta u periodu od 01.01.2003.-31.12.2014.godine, koliko je primljeno radnika i na kojim radnim mjestima, da li je bilo žalbi na donijeta rješenja o prijemu u radni odnos, i ko su žalitelji. Da je tuženi donio rješenje br.04-133-2/25 kojim se odobrava tužitelju pristup informacijama te su, s tim u vezi, i pružene tražene informacije, da je tužitelj na navedeno rješenje izjavio prigovor ali je istim proširio domen traženih informacija, o kojem prigovoru je odlučeno donošenjem osporenog rješenja. Da je u donošenju osporenog rješenja tuženi povrijedio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH, konkretno čl.19. i 20. Potom, da je prvostepeno rješenje i rješenje kojim se odlučilo o prigovoru donijeto od strane istog lica – rukovodioca organa tj. direktora čime je tužitelju uskraćeno pravo na djelotvoran pravni lijek iz člana. 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama i člana 13. Evropske konvencije o ljudskim pravima, jer je o njegovoj žalbi u drugom stepenu odlučivao „isti organ i isto lice“ koje je donijelo negativnu prvostepenu odluku, usljed čega je žalba tužitelja tj. prigovor u konkretnom, izbio svoj smisao i svoju svrhu (načelo devolutivnosti). S tim u vezi, tužitelj je podnio predmetnu tužbu osporavajući navedeno rješenje, s prijedlogom da se tužba uvaži, rješenje poništi i predmet vati tuženom organu na ponovno odlučivanje, te da se tuženi ujedno obaveže i na naknadu troškova postupka koji se tiču sastava tužbe u iznosu od 1.120,00 KM, te takse na tužbu i presudu po odluci suda.

Odgovorom na tužbu predloženo je da se tužba odbije kao neosnovana, a da se tužitelj obaveže na naknadu troškova postupka u iznosu od 1.300,00 KM, na ime sastava odgovora na tužbu.

Tužba je osnovana.

Nakon što je razmotrio tužbu, odgovor na tužbu i sve upravne spise, sud je ispitao zakonitost osporenog rješenja, pa je, cijeneći zahtjev, navode i razloge istaknute u tužbi i odgovoru na tužbu, kao i sve odlučne činjenice, dokaze i podatke iz predmetnih upravnih spisa, odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Tužitelj je zahtjevom od 03.03.2025.godine tražio od tuženog da mu se dostave podaci u vezi sa objavljenim javnim pozivima za popunu upražnjenih radnih mjesta u periodu od 01.01.2003.-31.12.2014.godine, koliko je primljeno radnika i na kojim radnim mjestima, da li je bilo žalbi na donijeta rješenja o prijemu u radni odnos, i ko su žalitelji, da je prvostepeni organ dana 06.03.2025.godine donio rješenje br.04-133-2/25 kojim se odobrava tužitelju pristup informacijama te su, s tim u vezi, i pružene tražene informacije, a sve kako je pobliže navedeno u ovom rješenju. Potom, da je dana 14.03.2025.godine tužitelj na navedeno rješenje izjavio prigovor navodeći u istom da su se tražene informacije ticale i svih akata koji su pratili konkursne procedure, navođenje zakonskih i podzakonskih akata temeljem koje su konkursne procedure provedene, pravilnik o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji, rang liste i podaci o licima koja su primljena u radni odnos po predmetnim konkursima. Dana 01.09.2025.godine tužitelj je dostavio preciziran zahtjev, pa kako tuženi nije postupio po uloženom prigovoru to je od strane Ministarstva pravosuđa i uprave Tuzla tuženom naloženo postupanje shodno čl. 14. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH. Postupajući po uputi nadležnog ministarstva tuženi je dana 13.10.2025.godine dostavio odgovor u kojem je navedeno da je prvobitnom zahtjevu tužitelja u cijelosti odgovoreno, zbog čega i nije bilo mjesta ulaganju prigovora, a da se novi istaknuti zahtjev za informacijama kao takav i trebao tretirati- nov i samostalan. U daljem, tuženi je istog toga dana donio rješenje br.04-133-5/25 kojim je djelimično tužitelju odobrio pristupi dodatno traženim informacijama, odnosno zahtjev je odbijen u dijelu traženja ličnih podataka za lica koja su zasnovala radni odnos, a s pozivom na čl.8. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Istovremeno, tužitelj je poučen da se radi o konačnom rješenju i da se protiv istog može pokrenuti upravni spor kod nadležnog suda.

U prethodnom ispitivanju tužbe sud je našao da je ista dozvoljena i podnijeta od strane ovlaštenog lica, tj. Pašalić Hamze, koji je rješenjem Ministarstva pravosuđa i uprave br. UP1-06/1-04-005412/25 od 11.03.2025.godine, upisan u registar udruženja TK, kao predsjednik udruženja, te kao takav udruženje predstavlja i zastupa (čl.4. rješenja), a njega po izdatoj punomoći advokat Emir Mujezinović.

U daljem, sud nalazi da su osnovani navodi tužitelja u pogledu njegove aktivne legitimacije za podnošenje predmetne tužbe. Imajući u vidu prirodu tužitelja kao udruženja građana pod nazivom „Ne diskriminacija, ne mobing“ nesporno je da tužitelj u konkretnom slučaju djeluje kao „društveni kontrolor“ u postupcima zaštite prava radnika i kontrole zakonitosti u postupcima zapošljavanja. U tom smislu, pravilno se tužitelj pozvao na standarde uspostavljene presudom Evropskog suda za ljudska prava (skraćeno Evropski sud) u predmetu Magyar Helsinki Bizottsag protiv Mađarske (predstavka br.18030/11) od 08.11.2026.godine. U navedenoj odluci, Evropski sud je naglasio da, kada nevladine organizacije zahtijevaju pristup informacijama od javnog značaja radi provođenja javne debate ili kontrole rada javnih

organa, njihovo pravo na pristup informacijama uživa zaštitu u okviru čl.10. Evropske konvencije o ljudskim pravima.

S obzirom na to da se traženi podaci odnose na javne konkursne procedure za prijem u radni odnos, to se i radi o informacijama od očiglednog javnog interesa. Transparentnost u zapošljavanju u javnom sektoru je ključna za sprečavanje korupcije i diskriminacije, što je u direktnoj korelaciji sa djelatnošću tužitelja.

Ispitujući navode tužitelja u pogledu dužine trajanja postupka, to što je tuženi organ dodatno tražene informacije dostavio sa zakašnjenjem od 7 mjeseci u konkretnoj upravnoj stvari nije od odlučnog značaja za ocjenu zakonitosti samog akta. Iako takvo postupanje predstavlja povredu načela efikasnosti i rokova propisanih Zakonom o slobodi pristupa informacijama¹ (skraćeno ZOSPI), sam čim naknadnog dostavljanja informacija ne konvalidira (ne osnažuje) prethodne procesne nedostatke, ali ni ne uključuje pravo tužitelja da pobija zakonitost donesenog rješenja isticanjem navedene povrede, budući da su podaci dostavljeni.

Kao ključni razlog za poništenje pobijanog rješenja, sud izdvaja činjenicu da je i prvostepeno rješenje, kao i rješenje po prigovoru, donijelo isto lice- direktor tuženog organa. Ovakvo postupanje je u direktnoj suprotnosti sa temeljnim načelima upravnog postupka, a naročito sa načelom dvostepenosti i objektivnosti. Nedopustivo je da isto lice koje je donijelo prvostepeni akt, odlučuje i o pravnom lijeku (prigovoru) izjavljenom protiv istog tog akta. Takva situacija dovodi do „jedinstva vlasti“ u okviru jednog postupka, čime se direktno obesmišljava institut prigovora kao pravnog lijeka i narušava pravo na nepristrasno odlučivanje.

Iz sadržaja odredaba člana 19. i 20. ZOSPI proizilazi da je svaki javni organ dužan da odredi službenika za informisanje koji obrađuje zahtjeve sačinjene u smislu ovog zakona, kao i Vodič koji svakom licu omogućava pristup informacijama pod kontrolom javnog organa i koji naročito uključuje: informacije potrebne za obraćanje javnom organu i službeniku za informiranje; bitne elemente postupka podnošenja zahtjeva zajedno sa uzorkom za informisanje, bitne elemente postupka podnošenja zahtjeva zajedno sa uzorkom zahtjeva u pisanoj formi; informacije o vrstama izuzetaka, postupku pristupa informacijama, troškovima umnožavanja, o pravnim lijekovima i svim bitnim rokovima.

Znači, javni organ dužan je da odredi službenika za informisanje koji obrađuje zahtjeve sačinjene u smislu ovog zakona. Nakon određivanja službenika za informisanje njegovo ime i podaci za kontaktiranje dostavljaju se ombudsmenu.

Potom, odredbom člana 14. stav 4. istog Zakona proizilazi da nezadovoljna stranka protiv rješenja donesenog po njenom zahtjevu može podnijeti prigovor rukovodiocu organa u roku od osam dana od dana prijema rješenja.

Iz sadržaja i smisla citiranih odredaba slijedi, da je procedura vezano za postupanje nadležnih javnih organa u postupku po zahtjevu za pristup informacijama propisana na način da službenik za informisanje obrađuje zahtjeve, s tim da tim Zakonom nije izričito i jasno propisano da li taj službenik u ima nadležnog javnog organa može da donosi i potpisuje prvostepena rješenja donošena po zahtjevima stranaka, ili ih potpisuje neki drugi službenik ovlašten od rukovodioca tog organa na osnovu posebnog zakona, ili sam rukovodilac, ali se može zaključiti da je intencija zakonodavca da o prigovorima stranaka izjavljenim protiv prvostepenih rješenja odlučuje rukovodilac organa (budući da se prigovor podnosi rukovodiocu organa).

¹ "Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 32/01 i 48/11

U konkretnom slučaju, iz sadržaja oba upravna rješenja proizilazi da ih je donio direktor tuženog, koji zasigurno nije službenik za informisanje, s tim što je primjetno da se u oba rješenja kao pravni osnov naveo čl.200. Zakona o upravnom postupku. Međutim, po ocjeni ovog suda, kod ovakvog navođenja pravnog osnova za donošenje rješenja pristupljeno je formalistički, kada se imaju u vidu gore navedene odredbe ZOSPI.

Tuženi organ je, postupajući na navedeni način, povrijedio pravilo o dvostepenosti postupka u vezi odlučivanja o zahtjevima stranaka za pristup informacijama, a koja dvostepenost je izričito propisana ZOSPI.

Sud posebno primjećuje da na web stanici tuženog organa nije moguće pronaći Vodič za pristup informacijama iz člana 20. stav 1. ZOSPI, koji Vodič je tuženi, shodno tim odredbama, bio dužan donijeti i objaviti, i koji svakom licu omogućava: informacije potrebne za obraćanje javnom organu i službeniku za informiranje; bitne elemente postupka podnošenja zahtjeva zajedno sa uzorkom za informisanje, bitne elemente postupka podnošenja zahtjeva zajedno sa uzorkom zahtjeva u pisanoj formi; informacije o vrstama izuzetaka, postupku pristupa informacijama, troškovima umnožavanja, o pravnim lijekovima i svim bitnim rokovima, kao i uvid u indeks registar u skladu koji sadrži vrste informacija koje su pod kontrolom javnog organa, oblik u kojem su informacije dostupne, kao i podatke o tome gdje se može pristupiti tim informacijama.

Na koncu, valja ukazati i na primjenu čl.8. ZOSPI, a na kojem prigovoru tuženi zasniva svoj odgovor na tužbu. Kada se zahtjev odnosi na lične podatke, u konkretnom slučaju, identifikacione podatke osoba primljenih u radni odnos, javni organ je dužan provesti test javnog interesa. Međutim, ova obaveza provođenja testa nije jednostrana, kako to tužitelj pogrešno smatra. Iako je primarni teret na javnom organu da obrazloži štetu po privatnost lica, na tužitelju leži obaveza da pruži dostatnu argumentaciju o tome zašto smatra da je u predmetnom slučaju interes javnosti da sazna identitet tih lica pretežniji od njihovog prava na privatnost. U upravnom sporu tužitelj ovaj interes ne može zasnivati na paušalnim tvrdnjama tj. nikakvim tvrdnjama. Kako se radi o podacima koji se tiču javnih konkursnih procedura, to je tužitelj bio dužan precizirati na koji način bi otkrivanje identiteta primljenih kandidata doprinijelo transparentnosti postupka, sprečavanju potencijalne diskriminacije ili mobinga, posebno imajući vidu period za kada se traže podaci a to je 2023. i 2024.godina.

S druge strane, tuženi organ u osporenom rješenju nije izvršio pravilno vaganje iz člana 8. Zakona. Organ nije analizirao da li se svrha transparentnosti (koji sublimira tzv. test javnog interesa) mogla postići i bez otkrivanja ličnih podataka, ili, suprotno tome, da li je sam proces zapošljavanja u javnom sektoru po svojoj prirodi takav da kandidati moraju pristati na veći stepen izloženosti javnosti.

Obzirom da su oba aktera, i tužitelj i tuženi, propustili da detaljno argumentuju postojanje ili nepostojanje javnog interesa, što je u skladu i sa relevantnim odredbama ZOSPI i Zakona o zaštiti ličnih podataka², sud smatra da je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno, što je dodatni razlog za poništenje rješenja i vraćanje na ponovni postupak.

S obzirom na izloženo, primjenom odredaba člana 12. stav 1. tačka 1. 2. i 4., i člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima³, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

² „Službeni glasnik BiH”, broj 49/06, 76/11 i 89/11 - ispravka

³ „Službene novine Federacije BiH”, broj 9/05

U skladu sa odredbama člana 57. Zakona o upravnim sporovima, u ponovnom postupku tuženi je, bez odlaganja, dužan otkloniti nedostatke na koje se ukazuje ovom presudom, nakon čega će, vodeći računa o pravilnoj primjeni materijalnog prava, kao i pravnim shvatanjima i uputama sadržanim u presudi, o prigovoru tužioca donijeti novo, na zakonu zasnovano rješenje, koje će obrazložiti u smislu odredaba člana 207. stav 2. Zakona o upravnom postupku⁴.

Z a p i s n i č a r

Mirjana Kanjić, s.r.

S u d i j a

Mihaela Jovanović, s.r.

AGNOST PREPIŠA OVJERAVA-POTVRĐUJE
Predsjednik vijeća sudija

Ovlašteni radnik suda
[Handwritten signature]

POUKA: Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

⁴ „Sl. novine Federacije BiH“, broj 2/98 i 48/99